

דעות

הצפירה נתביישה – מדוע לא אעמוד השבוע דום ביום הזיכרון לשואה

לעקוב

אריאל רובינשטיין

2025 באפריל 22 • 06:00

השבוע לא אעמוד דום בעת צפירת יום הזיכרון לשואה.

לא אעמוד כי באותה שעה יעמדו דום גם חיילי הצבא של מדינתי, חמושים במיטב כלי הנשק הקטלניים, מקופלדים ומשוכפצים למשעי, נעזרים באפליקציות ניווט ושליטה ממיטב תוצרת תעשיית החוכמה הישראלית (ורק לוקים מעט במילוי צו מצפונם) וישקיפו מרום תלוליות עפר על מחנות אוהלים עלובים וחורבות ערי עזה.

לא אעמוד דום כי עם הישמע הצפירה יקומו ממושבים פקידי מינהל אזרחי ב"יהודה ושומרון", שהצפירה רק תפריע להם לטכס עצה איך לנשל עוד פלסטינים מביתם, למרר את חייהם ולדחוק אותם לתוך "האזור המותר".

לא אעמוד כי "לא מסתדר לי בראש", שבה בעת יתגאו שרי מדינתי בכך שהם מונעים תנאי חיים בסיסיים משני מיליוני עזתיים. הגם ש"שני המיליונים" אינם דורשי טובתנו, הם בני אדם, בדיוק כמוני.

לא אעמוד כי אחרי הצפירה יצטלם ראש הממשלה לעוד סרטון תעמולה המיועד ליצור קשר אסוציאטיבי בין מבקרי ישראל והפלסטינים ובין הנאצים: כמאמרו, "מרצים וחוקרים יהודים מוכים ומושפלים. בריונים מוסתים פורצים לכיתות הלימוד, מנפצים שמשות. זה מזכיר דברים שקרו באוניברסיטאות של גרמניה בשנות ה-30". ו"בחדר ילדים בעזה, ששימש כמאחז טרור של חמאס, חיילינו מצאו עותק של ספר השטנה 'מיין קאמפף', מתורגם לערבית".

לא אעמוד כי יום השואה מטמיע בנו את האקסיומה ולפיה "כל העולם נגדנו", בשעה שהעולם, גם הערבי, דווקא שותק כמעט לחלוטין בשעה שישראל עושה בעזה ובשטחים כמעט ככל העולה על רוחה.

לא אעמוד דום כי מדובר במפגן אחדות לאומי כוזב. למפגן הזה אני אמור להתייצב לצד אלה שלערכיהם ולערכי אין ולא כלום, והמשותף בינינו מסתכם בכך שאנו מדברים באותה שפה ונושאים (אולי) מטען גנטי דומה. אעשה זאת בלא נקיפות מצפון על הפרישה מהציבור. אני עדיין מאמין שהציונות היא תשובה ראויה למוראות הגולה. אבל יובל של משטר כיבוש ונישול ועתה מלחמת הנקם בעזה מעוררים הרהורי כפירה.

לא אעמוד דום כי מאז טבח שמחת תורה אנחנו עסוקים בלאו הכי בפולחן המוות. אם ליום השואה היה תוכן חיובי, היינו מנצלים אותו להלל את הדורות הקודמים שהשכילו לא להתמכר לאובדן, ובמקום נקם ושילם בחרו להמשיך בחייהם, להוליד אותנו ולהקים מדינה. אם יום השואה היה יום של למידת לקח היסטורי, הוא היה מתמקד בלימוד שורשי האנטישמיות והפשיזם ובנטיית האדם ללכת בתלם ולהתבטל בפני דיקטטורים. אבל במקום לעסוק בשורשי האנטישמיות וביכולת ההתבהמות של בני האדם (כולם), היה יום השואה למסע הסנפה של רגשות לאומניים.

לא אעמוד דום כי אין לי מנחם. כן, שמעתי שהעולם עשיר בדוגמאות לאומות שנהגו ברוע רב מאתנו. אבל אלה אינן האומות שלי. איבוד "צלם אנוש" אינו דורש ועידת ואנוה ועמידה בדרישות משפטיות של הגדרת הג'נוסייד. העובדה שלא השמדנו את כל תושבי עזה ו"רק" הפלאנו לעשות בהם שפטים אינה עילה למתן ציון לשבח ל"המדינה המוסרית בעולם".

לא אעמוד דום כי הצפירה היא מעשה של פולחן המדינה, וחונכתי לא לעבוד אלילים.

לא אעמוד דום כי אני מכיר באבסורד: אני רוכן מעל למקלדת, חי את שגרת מנעמי החיים, אף על פי שאני יודע מה קורה כמה קילומטרים מדרום וממזרח לי. עמידת דום תעשה את האבסורד הזה גרוטסקי עוד יותר.

לעיתים רחוקות חש אדם סחרור ואומר לעצמו בכנות "אני לא יכול לעשות את זה". אבל בעצם מה שיש לי להגיד זה, שאם גם הקורא חש באבסורד המצמרר שבעמידת דום בעת הצפירה ביום השואה השנה, הוא איננו לבד. הצפירה נתביישה.

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ יום השואה

